

Про блудного сина

Біблійні притчи

У чоловіка було два сини. Молодший з них сказав батькові: «Дай мені, тату, цю частину маєтку, яка мені належить у спадок!».

Батько поділив маєток і роздав синам те, що їм належало.

Невдовзі молодший син забрав все, що йому було розподілено, і подався до далекого краю. Там він жив марнотратно і розтратив там весь маєток. Якраз тоді наступив у цьому краї великий голод і молодший син, залишившись без драхми, почав бідувати.

Щоб не померти з голоду, молодший син найнявся пасти свиней у одного господаря цього бідового краю. Він голодував, бо йому не дозволяв господар їсти навіть того, що їли свині чи залишали у кориті.

Тоді він, голодуючи і терплячи муки свинопаса, згадав про свого рідного батька, згадав, що його батько живе заможного, тримає наймитів, має хліба надмір, брат його не страждає так, як він – молодший син – тут у чужому краї з голоду гине.

Міркуючи так, молодший син вирішив: «Залишу цей край і піду до батька свого й скажу йому: «Згрішив я, отче, проти неба та проти тебе. Не достойний я вже зватися

сином твоїм. Прийми мене, як одного із своїх наймитів» (Лк. 15. 18 – 19).

Ось із таким планом в голові молодший син рушив до батька. Коли він був ще далеко-далеко від обійстя, то батько перший побачив його на горизонті. Батька переповнив жаль і він побіг назустріч своєму синові, кинувся йому на шию, почав обнімати та цілувати його.

Син у сльозах каже татові: «Провинився я, отче, проти неба і проти тебе. Я не достойний вже зватися твоїм сином».

Тоді батько каже своїм рабам: «Принесіть сюди найкращу одежу і зодягніть його, дайте йому персня на руку і сандалі на ноги.

Приведіть найкраще вгодоване теля і заколіть його, бо будемо їсти та радіти. Бо цей син мій був мертвий – і ожив, був пропавший – і знайшовся!» (Лк. 15. 11 – 24). І почали всі вдома веселитися.

Старший син працював на полі й надвечір зібрався йти додому. Коли старший син наблизився до дому, то почув у селі музику і танці. Тоді він покликав одного зі слуг та питає:

– Що це таке?

А слуга відповідає старшому синові:

– Це ж повернувся додому твій брат. Твій

тато звелів заколоти відгодоване теля – бо здоровим його він прийняв.

Розгнівався старший син і навіть не хотів додому йти, бо вважав це несправедливістю.

Тоді вийшов назустріч батько і почав просити свого старшого сина – не гнівайся, не сердься, прости. А старший син каже татові:

– Я, тату, стільки років служу тобі, ніколи не порушив твого наказу – ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб я з приятелями потішився. А коли повернувся оцей твій син, котрий проїв, пропив і прогуляв твій маєток із блудницями, ти ж для нього звелів заколоти відгодоване теля.

Батько каже старшому синові:

– Ти ж завжди зі мною, дитино, і все моє – це й твоє! (Лк. 15. 31). Веселитися і тішитися треба нам, бо цей брат твій був мертвий – і ожив, був пропавший – і знайшовся! (Лк. 15. 32).